
Ayhan Gökhan

MAGVETŐ CAFÉ

Vas Vikinek

Találkozásunk napja erők összesűrűsödött pontjából állt. Térképet adott Hozzád a nap, belső, homályos nyelven beszélő megszólítást az időzítést fontolgató láthatatlanság. A délelőttöt a délutánnal összekötő folyosón közeledtem Feléd, gyalog a Dohány utcában, napfényben, pénteken. Súlyos történelmi múlttal megbabonázott házak alatt lépdeltem, a napfény és az ég, minden természetes volt. A Klauzál tér közelében meghallott gyerek-sírást ehhez a természetességhez soroltam, nem tapasztaltam rossz érzést, mindenki a tőle elvárható nyelven bánik jól vagy rosszul, ahogy a hozzá, természetéhez tartozó szavakkal és kifejezésekkel. Én ezen nem ütköztem meg, a hozzám tartozó erőszak nyelve a másikkal tartozó erőszaknyelvben felfedezte, milyen egy szép délutáni rút azonosság. A síró gyerekhez tartozó nő erőszakbeszéde alkalmas, hogy egyszeriben behatárolja, megformázza, mint szoborba öntött műalkotást, anélkül, hogy lelepleződné, mert ez az erőszakos nyelv köztudottan apró utcai látványosság, és nem a személyiség azonosítása céljából végbement próbafolyam. Nem vettem részt a gyereksírásban, vele azonosítottam magam, nem vettem részt az egyszemélyes utcai erőszakban, vele azonosultam. Odaértem a Magvető Caféhoz. Rendeltem egy sört. Szócs Géza-émlékszámok a hátam mögött. Az eseményre készülődés izgatottsága formálta tér egyik szögében megjelent alak nem azonnal bekövetkező azonosítása arcod vonalával kezdődött. Tudtam, hogy Te vagy. Nyitány.

PCR

*Túl közel álltak az emberekhez, ezért letörték az orrukat,
a fülüket és a kezüket. Minden barbár boldogan tépi le egy
isten fülét, ha tudja, hogy nem kap érte büntetést.
Artur Klinau (Pálfalvi Lajos fordítása)*

Ma egy hatalmas gyártelepen vágtam át, hogy megtaláljam a magát Ünnepek Háza néven hirdető, alkalmi ajándéktárgyak árusítására szakosodott boltot. Mint titokzatos teaház neve, morfondíroztam magamban, szűrtem a levegőt, a külső városrészt keretbe foglaló filtert. Nemrégiben olvastam, hogy a Han folyó vizéből forralt gongfu tea rendkívül erős. A boltban felpróbálta arcom egy malacálarc. Küldtem magamról egy fotót, azt vártam, hogy megdicsérij, a szépség hány formájában képes vagyok megjelenni Neked. Megvettem, amiért jöttem, a sötétben világító két káma-szútra dobókocka a zsebemben volt, a trombita az előkészület kellékét képezte, nem hagyhattam ott, a hiányérzet ezen alakja végzetes, elégedetten távoztam, készen arra, hogy a felharsonázott szexualitás a karjaiba vegyen, gondoskodó anyánk, ringasson egybe, áldása kerítsen körbe, nimfaerdejét Artemisz. Vékony sávon távoztam a tág térből. Átmentem a Röppentyű utca egyik kis olasz delikátboltjába pisztácialikőrért, kellemes időben, abban a látványban részesített ez a kellemes idő, hogy helikopter repült el, a Honvéd Kórház volt a célpont. Egy járvány kellős közepén az embert a sötétben világító káma-szútra dobókocka és a pisztácialikőr tartja életben, mindenesetre, ez a meggyőződés, távol a megőrüléstől. Átmentem a zebra billentyűin, megszólalt bennem a hangod, mint egy Chopin-etűd. Tervezzük, hogy megnézzük a Chopin életéről készült, Andrzej Żuławski rendezte filmet, én arra emlékszem, hogy a film egyik megrázó jelenetében Chopin összevéri a zongora billentyűit. A lakásban várt az üzeneted, hogy autóban vagy, dugóban, mész, hogy leteszteljenek. Forog a két dobókocka az ujjaim között, mint egy imamalom, számolom, hányféle póz kínálja fel magát nekünk a lakás leghetlenebb pontjain, és a világítás tekintetében némi hazugságon kapom a gyártót, nehezen silabizálom ki a pózokat, nagyon közel kell hajolnom, a kockák intim szférájába durván belépnem, hogy lássam, mit rejt a felszín. A pisztácialikőr színe szép, mint egy helikopter. Negatív PCR.